

meget betydelig. Man mente, at det vilde være muligt her til Lands at ud-danne en ordentlig Feltholdat paa 6 Maaneder, naar man samtidig havde gen-tagne og nogenlunde lange Indfaldelser. Det var det System, som i og for sig var et sammenhængende og et logisk System, som gik gennem Loven af 1867, hvad Fodfolkets Uddannelse angaar. Derfor mente man, at man ved Siden af 20 Liniebatailloner turde have 10 Reserverbatailloner, og at disse meget vel kunde bruges i Krigen, eftersom de dog ikke alene havde faaet den første Uddannelse og havde været indfaldte sammen med det øvrige Mandstab til Lejrøvelser, men tillige havde haft 5—6 Mars Mandstab indfaldt til Reserverbataillonerne. Men alt dette for-andredes i Loven af 1880. For at opnaa en betydelig Forbedring af Rytteriet og Felt-artilleriet og ogsaa af Infanteriet, for saa vidt Reserverbataillonerne gik over til at blive Liniebatailloner, saa opgav man de senere Indfaldelser og indskrænkede tillige, ligesom man indskrænkede den lange Lejrtid fra 45 Dage til den nuværende Manøvretid paa 30 Dage. Men saa er det, jeg siger, at man heller ikke kan vente baade at faa i Poje og i Sæt. Saa maa man ogsaa stole paa, at efterhaanden som Befolkningen stiger, da kunne de 30 Batailloner — det kunne de jo nu allerede — tyldes med det yngre, med 1—5 Mars Mandstabet, og der er da al Udset til, at dette unge Mandstab endnu ikke har glemt, hvad det har lært. Men jeg tror ikke — saa kan man paasta. hvad man vil — jeg gentager: jeg tror ikke, man kan sige, at det 7de—8de Mars Mandstab vil være lige saa sikkert til at huske, lige saa befæstet i sin Uddannelse som 3, 4, 5-Mars Mandstabet; thi som sagt, man kan ikke sammenligne en Uddannelse af Rekrutter paa 6 Maanedere med en Rekrutuddannelse paa 1, 2 à 3 Aar. Men hertil kommer end-videre, at jeg i alt Fald er meget bange for, at det vil være i høj Grad demoraliserende paa det ældre Mandstab, hvis en Krig bryder ud, at dette ældre uddannede Mandstab sendes i Krigen, sendes ud at slaas, medens samtidig deres yngre Kammerater — enten Frilodsmænd eller de 2 Maaneders uddannede — blive holdte tilbage og selv-følgelig med Nødvendighed maa holdes til-bage inden for Kjøbenhavns Volde for der at gennemgaa en Rekrutskole, som maasse først er færdig, naar Krigen er endt. At dette er et uheldigt Forhold, tror jeg ingen vil benægte, og at det — saaledes som Menneffene nu en Gang ere indrettede —

vil bevirke en Misfornøjelse blandt det ældre Mandstab, det er der ingen Tvivl om.

Men hvorfor er det nu, at alt dette skal gøres? Hvorfor skal man svække Hærens effektive Kampstyrke, og hvorfor skal man svække dens mobile Feltberedskab? For at spare, jeg ved ikke bestemt hvor meget, men jeg antager ca. 200,000 Kr. og et lignende Antal Tjenestedage; derfor skal det gøres. Det forekommer mig, at noget saadant kunde forvares, hvis den danske Stat stod paa Fallittens Rand, hvis vi ikke paa nogen Maade havde Raad til at udrede disse Pengesummer, hvis det virkelig gjaldt for Land og Rige om at spare et Par Hundrede Tusinde Kroner om Aaret, saa kunde jeg forstaa, at man, om end med et Suk og en Beflagelse af, at man ikke fuldt ud kan udnytte alle Folkets personlige Kræfter, gik til at sige: ja, der er intet andet for, vi have ikke Raad til det. Men naar den ærede Ordfører for Fællesudvalget i Gaar var stolt af, var glad over, at han og hans Parti nu havde faaet disse store Indrømmelser fra anden Side, ja, havde fremtvunget disse store Indrømmelser her paa dette Punkt — ja saa finder jeg det høist sør-geligt og høist drøveligt at høre paa. Mig forekommer det et Tegns paa Defadencen i hele Folket, at vi skulle være nødsagede til at modtage og stemme for et Forslag som dette.

Men det er jo nu et helt andet Spørgs-maal, jeg saa kommer til, det er den poli-tiske Side af Sagen, den politiske Betragt-ning, som bringer mig til at stemme Ja til et Forslag, som jeg i og for sig betragter som alt andet end glædeligt for Landets Forsvar og i visse Henseender som for-dærbeligt. Jeg gør det først og fremmest af den Grund, at naar saa vel Generalerne som Soldaterne i et Parti mene, at det er politisk nødvendigt, politisk klogt at opgive Kampen, nedlægge Vaabnene og — skal jeg sige — omfavne de hidtilværende Mod-standere, saa kan det selvfølgelig ikke nytte, at den enkelte staar op og siger: Ja, men jeg vil blive ved at kæmpe, naar der slet ikke længere er nogen Kamp. Det kan ikke nytte, og for saa vidt er dette min første Grund til, hvor nødig jeg end gør det, og hvor meget jeg saa end beklager, at jeg er i den Stilling at være nødsaget til, naar jeg skal sige enten Ja eller Nej, da at sige Ja, da det som sagt ikke nytter det aller-mindste at sige Nej, og jeg kun kunde und-gaa det andet ved at nedlægge mit Mandat, og det ser jeg mig dog ikke foranlediget til i Øjeblikket. — Men naar jeg da gaar